

Shakicho vizier

De familie Haasnoot voor bijbelvertaalwerk in Ethiopië

Nieuwsbrief nr. 10

April 1998

Na enkele maanden wachten in Addis Abeba, zijn we nu echt in het Zuidwesten van Ethiopië aangekomen! We zijn dankbaar dat we ook nu weer Gods concrete leiding mochten ervaren in grote en kleine dingen. We zitten nu in Mettu in tijdelijke woonruimte en hopen later - als ons huis daar gebouwd is - naar Masha in het Shakicho gebied te kunnen verhuizen. Maar zover is het nog niet. Hieronder leest u meer over wachten, verhuizen en (opnieuw) een huis inrichten in Ethiopië. Dit alles in de vorm van vraag en antwoord.

Waarom moesten jullie in Addis wachten?

De belangrijkste reden was dat we moesten wachten op onze auto. We werden door de GZB in staat gesteld in goede tweedehands auto te kopen (mocht u daarvoor trouwens nog een extra bijdrage willen overmaken, dan verwijzen we naar de infobalk verderop in deze brief!). Het 'probleem' was dat we een belastingvrije auto kochten waar wij vervolgens belasting over moesten betalen (wij werken namelijk niet voor een organisatie die belastingvrij kan kopen). Dit vergt heel veel papierwerk en het hele proces duurde dan ook twee en een halve maand. Volgens kenners valt dat nog best mee, trouwens...

Wat deden jullie zoal tijdens dat wachten?

Verveeld hebben we ons niet! Mirjam bereidde zich voor op het thuis onderwijzen van de jongens. Jaap verdiepte zich in allerlei computerprogramma's die helpen bij het analyseren van een taal. Daarnaast waren we veel tijd kwijt met het aanschaffen van dingen die we nodig hadden.

Sinds de Hema hier nog steeds geen filiaal heeft, kun je veel tijd kwijt zijn met het kopen van de meest simpele dingen. Daarbij moesten we uit het huis dichtbij de talenschool en verhuisden we naar een gastenverblijf van de Finse zending. Als u nog tips wilt hebben over verhuizen, kunt u bij ons terecht!

Hoe ging de verhuizing in zijn werk?

Op maandag 9 maart reed een kleine vrachtauto voor die onze spullen naar Mettu bracht. De volgende morgen vertrokken we als gezin met onze eigen auto richting Jimma. We kwamen daar halverwege de middag aan en overnachtten in een hotel. De volgende morgen om 8 uur zaten we

weer in de auto richting Mettu. Daar kwamen we rond 14.00 uur aan. De vrachtauto arriveerde een uur later. We kijken terug op een prima reis en zijn dankbaar voor Gods bewaring. In de categorie sterke verhalen hebben we alleen een aap die bijna voor de auto sprong en een puppy waar we overheen reden. Echter... voordat u de dierenbescherming inschakelt: het hondje zat precies tussen de wielen van de auto en in onze achteruitkijkspiegel zagen we hem snel - hevig geschokt natuurlijk! - naar zijn moeder rennen!

Hoe gaat het met Joël, Jesse en Desta?

Desta maakt het prima. Ondanks zijn Ethiopische naam ziet hij eruit als 'Hollands welvaren' en hij lacht naar iedereen. Jesse lijkt zich overal wel te redden. Hij spreekt vloeiend Amhaars en met zijn 4 jaar fungeert hij regelmatig als onze tolk. Joël ziet ernaar uit om zijn nieuwe schoolboeken te gaan gebruiken (we hopen dat het enthousiasme blijft). De tweede dag in Mettu werd Joël flink ziek en hield niets binnen. Gelukkig duurde het maar kort en herstelde hij weer snel.

Vertel eens wat over jullie huis in Mettu.

We kregen van de synode van de kerk toestemming om 2 kamers in het gastenverblijf te betrekken. Daar moet u zich niet te veel van voorstellen, en daarom zijn we druk bezig het ons 'thuis' te maken voor de komende tijd. Het zijn twee ronde kamers met wanden van klei en een cementen vloer. Daarnaast is er nog een kleine keuken en badkamer. De ene kamer gebruiken we als woon- en studeerkamer, de andere als slaapkamer voor het hele gezin. In een klein schuurtje naast het huis hebben we de 'thuischool' ingericht. Het is allemaal vrij 'basic', maar toch zijn we blij in Mettu te kunnen wonen en ons werk te kunnen beginnen.

Wilt u met ons danken dat:
- we veilig in Mettu zijn aangekomen.
- we een God dienen die ook in de kleine dingen voor ons zorgt.
En bidden dat:
- we een goede routine vinden in het werk en in het onderwijs aan de kinderen.

Wat zijn nu de plannen voor de korte termijn?

Hier in Mettu op het terrein van de synode is ook een bijbelschool waar verschillende Shakicho studenten studeren. Met hen willen we beginnen om de taal te leren en te analyseren. Dit is het grondwerk voor bijbelvertaal- en alfabetiseringswerk. Daarnaast is belangrijk dat we een goede routine vinden voor het onderwijs aan Joël en Jesse. Hiermee hebben we de komende tijd onze handen vol!

Nog één vraagje: in Addis Abeba hadden jullie e-mail, maar dat is nu zeker wel voorbij?

Nee, gelukkig niet! We kunnen nog steeds email versturen en ontvangen. De telefoonlijn is wel van mindere kwaliteit, dus het geeft iets vaker problemen, maar we zijn heel blij dat we kunnen blijven emailen. Het maakt het contact met familie en achterban zoveel gemakkelijker en ook gebedspunten kunnen we op deze manier snel doorgeven.

Het jongetje en de zeester

Is dat het nou allemaal wel waard?! Een aantal jaren van je leven investeren in zo'n project. En hoeveel geld gaat daar eigenlijk wel niet inzitten? En dat allemaal voor maar 60.000 Shakicho sprekers?? Nou goed, zo kunnen we nog wel even door gaan. Verhuld of onverhuld worden we nogal eens met zulke vragen geconfronteerd. We kunnen daar heel wat op zeggen, maar het volgende verhaal (*) spreekt veel sterker denken wij.

Er liep eens een jongetje over het strand. Tot zijn grote schrik zag hij dat bij eb een groot aantal zeesterren achterbleven op het drooggevallen strand. De zeesterren konden met geen mogelijkheid meer bij het water komen en ze zouden zeker allemaal uitdrogen. Het jongetje hoefde niet lang na te denken: hij pakte zijn emmertje en rende naar de zee om het vol met water te scheppen. Vervolgens liep hij naar een zeester, deed die in het emmertje en wierp die terug in de zee. Zo werkte hij de ene na de andere zeester weg. Maar de zee trok zich steeds verder terug en steeds meer zeesterren kwamen op het droge te liggen.

Opeens hoorde het ventje een stem: 'Kereltje, wat doe je daar?'. Het was een strandwandelaar die het jongetje druk bezig had gezien. Het jongetje legde uit waar hij mee bezig was en hoopte dat de man hem zou helpen met dit karwei. Maar de man schudde meewarig zijn hoofd en zei: 'Ach, dat heeft toch geen enkele zin wat jij doet. Dat is nu eenmaal de natuur. Wat maakt het nu voor verschil of jij een paar zeesterren teruggooit of niet?'. Het jongetje keek de man met grote ogen aan, slikte even en zei toen, terwijl hij op de zeester in zijn emmertje wees: 'Voor deze, meneer, maakt het àlle verschil!'. Toen draaide hij zich om, liet de verblufte man staan en holde naar de zee om de zeester in het water te gooien.

(*) We lazen dit verhaal in het blad Tijdschrift (jrg. 16, nr. 6) van de HGJB. Dit is een sterk verkorte versie. Het origineel vindt u in: E. Leijenaar, Straatkinderen, Leiden, 1994.

Hartelijke groeten van Mirjam, Jaap, Joël, Jesse en Desta Haasnoot